

K·MEO

INTEL·LIGÈNCIA POLICIAL

Un duaner francès estafa a la policia espanyola

Em dic Joan Sampere i Duart. Francès de tota la vida però amb pares de l'Empordà i autor de l'estafa a la policia espanyola. Els hi ho explicaré per sobre.

La poli espanyola necessitava proves contra personal català. Era igual la prova i el personal. La qüestió era embolicar la troca. I un dia el meu bon amic Anselmo Tribujo, policia espanyol, va preguntar-me mentre preniem un cafè si tenia alguna sospita dels catalans que passaven la frontera. Tots vaig dir per fer-lo feliç. Hi ho va estar i em va pagar el cafè.

Dies més tard va insistir. Millor que fos un polític, un home així com de casa, amb aparença de desvalgut. I vaig pensar en el Trias que sovint venia a comprar tabac. Va proposar acusar-lo d'estraperlo però en Trias només comprava un paquet. Fuma poc i d'amagat.

Igual passava diners, va suggerir l'Anselmo. Potser sí, potser sí, vaig

contestar per fer-lo content i em va tornar a pagar el cafè.

I vaig veure que l'Anselmo seria un negoci. "Trias va a Suïssa, Anselmo". "No me jodas!" "Lo sé de buena tinta". Tremolant d'emoció em va demanar el número de compte corrent suís del Trias. Coño! Vaig dir," eso es peligroso". Aquell dia, apart del cafè i licor em va prometre 25 mil euros. "Eso para un francès no es nada, joder".

Li vaig donar el meu telèfon amb un parell de variacions i dos o tres zeros de més i vaig cobrar. Després vaig assabentar-me que l'Anselmo estudiava oposicions per la Policia Patriòtica (secció intel·ligència). Van tardar força en adonar-se que el número era fals,

però tampoc es van enfadar gaire perquè qualsevol número els servia. Fins i tot el podien imaginar ells, però sembla que els costava trobar tants números. En resum, és això el que va passar. Ho sento per vostès perquè la meva part l'han pagada tots els espanyols, però tampoc els vindrà d'aquí, espero. Una forta abraçada.

GARSA PROSTÀTICA

BARRICADES

Festa de Sant Jordi

Dèiem fa poc que Barcelona era una gran trinxera que l'obria en canal. El dia de Sant Jordi, vàrem tenir també les barricades. Munts i munts de llibres defensant-nos de les bales de la ignorància. Feia bonic. Però com sempre que fem una passa endavant, en fem dues enrere. Ja no hi ha barricades literàries, tornem a estar sols envoltats d'ignorància i les trinxeres tornen a quedar desprotegides.

Aprofitant la treva, la classe política de tota Espanya va desembarcar a Barcelona. Bones paraules, millors somriures, un aparent interès per la cultura i una rua de periodistes (a sou la majoria) que els seguien. Això va passar diumenge. Ja no som a diumenge.

Per Catalunya, Sant Jordi és vaca sagrada. No pot tocar-se. És com l'àvia de cada

família. L'endemà però l'àvia torna al geriàtric. També el llibre signat per l'autor després de dues hores de cua, torna a l'estanteria. Ja l'hem mirat (sobre tot la firma), li hem suat el llom i fullejat les primeres pàgines. Ens sembla que ens agradarà, i després de sopar el deixem a la llibreria on descansen de fa temps una dotzena més de llibres del dia del llibre.

Per Sant Jordi es van vendre un milió llarg de llibres. Quina cultura que té el país! No senyors. És festa, com ho és una treva, com ho és l'amor que omplia els carrers amb parelles enrosades agafadetes de les mans, fent-se petons plens de complicitat nocturna. Tornaran l'any vinent però un bon percentatge amb una altra parella.